

Den rike mannen (del 1)

Han ser sin mammas chockade ansikte under hela fallet. Han ser henne kasta sig mot relingen, högt där uppe, och sträcka sina händer mot honom när han slår i vattnet. Hennes blick är desperat och fastän tillvaron är komplett ljudlös ser han att hon skriker hans namn. Vattnet är ljust. Han hinner inte bli rädd. Han fortsätter titta även under vattenytan. Vattnet är klart och skiftar i blått. Han sjunker ganska fort och ser en och annan fisk skynda bort. Efter en stund ser han en man komma simmande mot sig under vattnet. Han har ljusa kläder, ljust lockigt hår och ett stort leende i ansiktet. Mannen lägger sin arm omkring honom och simmar smidigt upp till ytan, precis bredvid den livboj som någon hunnit kasta i.

Ljudet slås på med hög volym samtidigt som han bryter vattenytan. Han andas in med sådan kraft att han nästan överröstar sin mammas hjärtskriande rop. Han har aldrig hört henne så förtvivlad och det värker till i hans hjärta när han möter hennes blick. Medan han klamrar sig fast vid bojen försöker han le mot henne. De håller på att hissa ner en repstege på sidan av färjan. Han ser sig om efter den leende mannen, men kan inte se honom. De som håller i linan till livbojen drar honom mot båten. En man i vit uniform håller samtidigt på att klättra nerför repstegen. Blicken flackar mellan mamma, mannen i den vita uniform och den kringliggande vattenytan. Han börjar oro sig seriöst för den leende mannen. Mamma har nu övergått till snyftningar och hon ler mellan tårarna och vinkar.

– Här, ta tag i min hand, ropar mannen på stegen.

– Var är han som hjälpte mig upp?

– Handen först och främst! Prata får vi göra sen.

Han sträcker sig mot den utsträckta handen. De får ett bra tag om varandras handleder vid första försöket.

Han låter sig dras upp och klamrar sig fast vid den svajande repstegen. Den uniformerade mannen håller om honom och talar lugnt.

– Håll dig i ordentligt. Försök att klättra sakta uppåt framför mig, så går jag bakom och stöttar.

Sedan börjar scenerna hoppa i tidsordning. Sekvenserna blir kortare och kortare samtidigt som maktlösheten borrar sig djupare och djupare. Ingen tror på honom.

– Så ja, kom så går vi till hytten och byter kläder och försöker få dig varm igen, kommenderar mamma kärleksfullt. Hon håller honom om ryggen och för honom mot sin vilja bort från däck.

– Ni måste hjälpa mannen, gråter han.

Tillbaka på repstegen;

– Vi får leta efter honom sen. Klättra upp nu, vädjar uniformsmannen. Det hörs på rösten att han inte tror.

Under däck igen. Mamma måste släppa taget för att låsa upp dörren till hytten. Då sliter han sig och springer snubblande tillbaka mot däck. Mannen i den vita uniformen och en annan i liknande kläder rusar fram till honom och tar ett fast grepp i varsin arm innan han når fram till relingen. De verkar rädda att han ska få för sig att hoppa tillbaka i vattnet.

Sedan är det natt. Hans pappa är i telefon och mamma sitter mitt emot honom i hytten.

– Calvin, det var fullt av folk på däck som såg allt som hände, säger pappa genom telefonen. De såg när du ramlade. De stod och väntade i en evighet innan du kom upp till ytan igen. Det fanns ingen mer i vattnet.

Det är omöjligt. Den ende alla såg var du och de tittade noga. Alla var jätterädda hela tiden du var

försvunnen och tittade så noga det bara går för att få syn på ditt huvud. Du måste fått någon sorts chock. Det

fanns ingen man.

Här vaknar han som vanligt. Genomsvettig. Egentligen är det ingen mardröm, men det är fullt av starka känslor.

– Jaha, kom du och hälsade på igen min gamle barndomsvän? rosslar han fram. Det var över ett år sen sist. Vi håller visst på att glida ifrån varandra.

Drömmen är en återupprepning av en verklig händelse. Han var 9 år och på väg till Danmark med sin mamma. De hade tagit ett alldeles för dyrt flyg hem för att slippa färjan. Hans mamma hade totalvägrat att ens gå ombord på en båt sedan dess. Egentligen hade allt gått bra, men han kunde inte göra sig fri från minnet av den leende mannen. Ingen hade trott honom. Doktorn hade, precis som pappa, sagt att hjärnan ganska ofta spelar en små spratt i samband med chockartade upplevelser, speciellt som barn.

I dagarna ska han fylla 42. Hela sitt vuxna liv har han försökt se rationellt på det hela. En leende man som kommer simmande under vattnet från ingenstans. Hur troligt är det? Han har aldrig gjort sig några illusioner om sjöjungfrur eller andra havsväsen, men han har heller aldrig kunnat förlika sig med att det skulle kunna vara inbillning. Det finns en alldeles för stark verklighetskänsla kring minnet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mattias Josephson med Poeter.se id #16874 innehar upphovsrätten